

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Overskou, Thomas.; af Th. Overskou ; udgivet af Ferdinand Printzlau.

Titel | Title:

Kunstnerliv, eller: den Ene Arbeidet, den Anden Lønnen : original Vaudeville i een Act

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Bianco Luno & Schneider, 1832

Fysiske størrelse | Physical extent:

57 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Kunstnerliv,

eller:

Den Ene Arbeidet, den Anden Lønne.

Original Vaudeville i een Act

af

Th. Overskou.

Udgivet af Ferdinand Pringlau.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1832.

Personerne:

Kammerraad Bark.		Hr. Soersom.
Adelaide, hans Broderbatter.		Hr. Abrahamsen.
Ludvig Falkenberg } Malere	}	Hr. Nielsen.
Sebastian Brull }		— Winslow jun
Peter Staal, Billedhugger		— Kirchheiner.
Sase, Skraddermester		— Phister.
Mathies Vallerup, Model		— Stage.
Flere Malere og Billedhuggere.		

Falkenbergs Atelier; paa venstre Side et Vindue, en Dør paa hver Side og een i Baggrunden. Hift og her staae Staf-feljer, nogle anlagte Malerier, en Gliedemand, Sværd og andre Vaaben, en Hjelm, nogle, tildeels beskadigede, Gipsfigurer og Ho-veder, et Par gamle Stole, et rundt Bord, en Tromme og en gammel Comode.

Forste Scene.

Falkenberg (alene, sidder og maler; springer derpaa op og betragter Maleriet).

Det er da færdigt; men mat og kolbt! Aldrig har jeg talt med hende — og dog elsker jeg hende — jeg elsker hende saa høit, at jeg aldrig kan træffe hendes Billede saaledes, som det svæver for min Sjæl. Smedesvenden Quentin Messis blev Maler for at male sin Piges Por-trait; men var hans Kjærlighed saa stærk, at den gjorde ham til Kunstner, saa kunde hans Kjærlighed ikke være tilfreds med hans Kunstværk; thi den Elskede har altid Undigheder, som de meest gløbende Farver ikke kan male. (gaaer hen og seer ud af Vinduet). Hun er der ikke! O hun ahner ikke, at jeg har søgt at fremlocke de Undigheder paa Lærredet, som Naturen saa rigeligt har skjænket hen- de — aldrig har jeg mindre naaet mit Maal, og dog er dette Billede mig det dyrebareste jeg eier.

Mel. Blide Haab! jeg har Dig igjen. Dalayrac.

Dine Træk fremtrylled min Haand,
 Men Dit Die koldt paa mig dvæler,
 Thi hvo maler, Elfte! den Mand,
 Hvormed det Naturen besjeler?
 Og dog Hjært dette Billed jeg har;
 Det et Minde om Held mig er blevet,
 Thi hver Time, som offret det var
 Jeg i Tanken hos Dig har levet!

Men der kommer nogen; ingen maae see denne Skat.
 (vender Maleriet).

Anden Scene.

Falkenberg. Adelaide.

Adelaide (stiver undselig staaende indenfor Døren). God Morgen, Hr. Falkenberg!

Falkenberg (forbausset). Hvad? det er Dem? De kommer her! hvad skylder jeg denne Lykke?

Adelaide. De har da ikke faaet min Seddel?

Falkenberg. Nei! — Men er det muligt? De har skrevet mig til?

Adelaide. Jeg har vovet det; men da De ikke har faaet min Seddel, saa vil jeg ligesvem fortælle Dem Uarsagen til at jeg gjør dette besynderlige Skridt. Da De og Deres Ven, Billedhuggeren, for et halvt Aarstid siden kom til at boe her hos min Onkel, som egentlig vilde bruge Dem til at faae Kariteterne i hans Kunstkabinet restaurerede for intet, fik jeg just mit Bærelse paa den anden Side af Gaarden, saa at jeg kunde see lige ind i dette Bærelse. Jeg kastede ogsaa tidt Dinene herover af Nysgjerrighed efter at see, hvorledes en Malers Atelier

seer ud, og ved denne Leilighed lagde jeg tillige Mærke til Deres utrættelige Flid, til den Godhed og Kjærlighed, hvormed alle Deres Venner behandlede Dem; det overbeviste mig om, at De var et godt Menneske —

Falkenberg. O, hvor jeg er lykkelig ved, at De —

Adelaide. Jeg beder, at De ikke vil misforstaae mig. Jeg vilde aldrig være kommen her, hvis jeg ikke i Gaar, ved den lystige Karl, som gaaer hos Dem, havde modtaget Deres Brev —

Falkenberg. Mit Brev? Hvad, jeg skulde have ovøvet at skrive Dem til?

Adelaide. Hvorledes? skulde jeg have taget fejl? var det ikke fra Dem? det var rigtignok uden Underskrift; men — O min Gud! hvilken Uforsigtighed jeg har begaaet!

Falkenberg. Nei, nei! kjæreste, bedste Pige, jeg har — (sagte). hvad skal jeg sige? — (heit). jo vist, jeg har skrevet det.

Adelaide. De erklærede mig deri Deres Kjærlighed; jeg nægter ikke, det var mig ikke ukjært; men under andre Omstændigheder vilde jeg have ventet, indtil Skjæbnen havde ført os sammen; nu er jeg derimod tvungen til at tage Tilflugt til Deres Beskyttelse. Min Onkel er gierig, han ønsker intet inderligere end at faae mig gift, uden at det koster ham noget. Et Menneske, som jeg neppe kjender, har vundet 20,000 Rdlr. i Lotteriet, og min Onkel vil endnu i Dag føre mig ud paa Landet, hvor han vil tvinge mig til at tage denne Feier. Jeg gjør det ikke, hvad det endogsaa skal koste — (med Udtryk). jeg kan ikke gjøre det.

Falkenberg. Hvor usigelig lykkelig De gjør mig.

Adelaide. Det er Ursagen til, at jeg har skrevet et Par Død til Svar paa Deres Brev.

Falkenberg. Til Svar paa mit Brev? Jeg forstaaer Dem ikke! Jeg har ikke været saa lykkelig at see en Linie fra Dem. Men hvad har De skrevet? hvad ønsker De? jeg vil opoffre alt for Dem.

Adelaide. Jeg har en Tante, otte Miile her fra Byen; hun er fattig, men en ypperlig Kone. Jeg vil ganske ligefrem bede Dem at skaffe mig en Bogn, der kan bringe mig ud til hende, for at jeg der kan være i Sikkerhed, indtil vi saaledes lære at kjende hinanden, at jeg kan overgive min Skjæbne i Deres Hænder. Jeg har ikke en Bekjendt i Kjøbenhavn, til hvem jeg tør betro mig, De har forsikkret mig om Deres Kjærlighed, De vil sikkert ikke nægte mig Deres Venkab.

Falkenberg. Kunde De tvivle derom? Jeg vil gaae i Døden for Dem, men — men — (sagte). Jeg som ikke eier fire Skilling.

Adelaide. Jeg har intet andet at byde Dem til Gjengjæld, end den varmeste Taknemmelighed.

Falkenberg. Min Gud, Gudsfrue! De gjør mig skamrod! ja vist vil jeg hjælpe Dem, om det saa skulde koste mig alt hvad jeg eier.

Adelaide. Jeg tør ikke gaae tilbage; thi dersom min Onkel mødte mig, var han istand til at spærre mig inde. Jeg maa derfor bede Dem, strax at skaffe mig en Bogn.

Falkenberg. Strax? ja paa Diebliffet! (sagte). Naar jeg blot vidste, hvor jeg skulde tage den fra! D, nu følger jeg først, hvor farligt det er at være forelsket, uden at

ei en Skilling. (hoit). Men naar jeg nu gaaer bort herfra?

Adelaide. Jeg er beredt til at vove alt, og bliver her eller følger Dem.

Falkenberg. Her? Men jeg kan hvert Dieblisk vente Staal, som logerer her med mig, og har sit Atelier i Værelset der. (peger paa Døren i Baggrunden).

Adelaide. Nu vel, saa følger jeg med Dem.

Falkenberg. Ja vist, De følger med mig! (sagte). Men Gud veed hvorhen! Jeg kan dog ikke først føre hende hen til en Pantejøde — og hvad skal jeg sætte ud?

Adelaide. Maaskee min Bøn sætter Dem i nogen Forlegenhed?

Falkenberg (forvirret). Nei, nei! langtfra — aldeles ikke! (sagte). Jeg har aldrig været i nogen større!

Adelaide (smertelig). Jeg beder da, at De vil glemme, hvad jeg har bedet Dem om, og overlade mig til min Skjæbne.

Falkenberg (med Barme). Aldrig! — jeg vil, jeg skal frelse Dem. O, naar De vidste, hvor ømt jeg elsker Dem; hvor tidt mine Tanker have været nær hos Dem, uden at De har ahnet det; hvor mangen lykkelig Time De har skjænket mig! See, og tilgiv, at jeg forsøgte at bevare Deres Træk, uden at kunne skjænke dem Deres Hand. (vender Maleriet).

Adelaide. Hvad! — mig? — det er mig! og saa smuk — De har smigret mig!

Falkenberg (med Ild).

Mel. Home, sweet home!

Bishop.

Med Kjærlighedens Dje
 Da Kunstens Bærk Du seer;
 Thi Gnisten fra det Høie
 Gjengav ei Farvens Skjær!
 Dog Elskovs Bærk, som ikke
 Sin Skabers Bifald vandt,
 Den Elstes varme Blikke
 Et Guddomsbærk tidt fandt!
 Kunst, Kunst! af Elskovs Haand
 Du skjænktes Liv og Aand!

Adelaide.

Kun Elskov kunde sige
 Dig, hvad Du skjildret har:
 Den Ild, som dulgt Din Pige
 I Hjertet for Dig bar!
 Ja disse Blik udtale,
 Hvad ei min Læbe veed —
 Kun Kjærlighed kan male
 Saa ildfuldt Kjærlighed!
 Mit Billed siger mig,
 Jeg elsket er af Dig!

Falkenberg.

Adelaide.

Ja, lad det sige Dig,
 Du elstes ømt af mig!

Ja, det siger mig,
 Jeg elstes ømt af Dig!

(De staae foran Maleriet, hensejnkne i en øm Omfavnelse).

Falkenberg (sarer op). Der kommer nogen op af Trap-
 pen; det er Staal! (vender Maleriet).

Adelaide. Min Gud! hvor skal jeg hen? jeg forgaar
 af Skamfuldhed, hvis han seer mig her! (lter til Døren paa
 venstre Side). Kan jeg gaae herind?

Falkenberg. Nei, nei! kjære Pige! det er vort So-

vekammer, og det tør vi ikke lade beskue af noget uindviet Die! Men hvor skal jeg skjule Dem?

Udelaide (i største Forvirring). Hvad skal jeg gjøre?

Falkenberg. Et Dieblif! (aabner Døren i Baggrunden). Her er en Gang, som gaaer ind til Staals Atelier; det er et Sted, hvor han sjelden kommer. Spring derind!

Udelaide. Men hvis han —

Falkenberg. Vær rolig; jeg bliver her! (hun gaaer ind).

Tredie Scene.

Falkenberg (alene).

Hvilet besynderligt Eventyr! jeg kan slet ikke begribe, hvorledes det hænger sammen; men befrie hende maa jeg! hvorledes? det veed jeg ikke! Jeg kjender ikke et Menneske, som vil laane mig Penge; men desto flere der vil kræve mig. Naar der blot ikke kommer nogle af mine Rykkere, som hver Dag bæere mig med deres Bisit — hun kan rigtignok ikke godt høre hvad her skeer — men Folk, som have noget tilgode, ere altid forbandet høirsfede, — o, jeg skjælver for at mine Creditorer skal ruinere min Kjærlighed!

Fjerde Scene.

Falkenberg. Staal.

Staal (kastet Stangkappe og Raffet paa en Stool). Naa Broder! det er færdigt, mit Mesterstykke, det herligste Product, min Meisel har frembragt!

Falkenberg. Hvad? Du har dog vel ikke hugget Din Venus?

Staal. Fanden i Bøld med Venus; hun er mig for

køstbar; hun maa ende sit Liv i Leer; thi jeg har ikke Raad til at gjøre hende udødelig i Marmor. Nei, jeg har lagt den sidste Haand paa min lille Bachus i Graa-steen.

Falkenberg. Og det kalder Du Dit herligste Værk?

Staal. Ja gu gjør jeg saa; thi jeg beregner altid mine Værkers Værdie efter hvad jeg faaer for dem. Du veed, at Viintapperen henne paa Hjørnet vilde pryde sin Dør med en lille Bachus — det er en flink Mand — 70 Rdlr. reent ud for den lille Viingud i Graasteen; det er mere end jeg har faaet for den største Viindrifker i Marmor.

Falkenberg. Saa kan Du maaskee bringe mig ud af en stor Knibe — jeg skal tjene Dig igjen.

Staal. Det veed jeg, min Broder! det veed jeg! Er det Penge? tal mig til! Jeg er ved Muffen!

Falkenberg. Du veed ikke hvilken uhyre Tjeneste Du gjør mig. Vil Du lade mig faae tyve Rigsdaler?

Staal. Tyve — tyve Rigsdaler, siger Du? og det til mig? til en Kunstner! Jeg troede, et Par Daler kunde gjøre det. Paa Kunstnerparole, jeg eier ikke mere end femten Mark; men de ere Dine, hvis Du vil have dem.

Falkenberg. Nei, Broder! dermed kan jeg ikke være tjent.

Staal. Det gjør mig ondt, min Dreng! Jeg havde givet mine Creditorer Prioritet i lille Bachus for hele Honoraret paa 5 Rdlr. nær; det Halve af dem har jeg her, og det andet Halve har jeg sat i god Gammelviin, hvormed jeg vil gotte Dig og vore brave Kammerater. Men hvor kan Du mangle Penge? Du har jo Dit Spekhøkerskildt!

Falkenberg. Det er mig saa modbydeligt, at jeg aldrig faaer det færdigt! Jeg hader saadant noget trivielt Smørierie; jeg vil leve for Kunsten!

Staal. Men Du kommer til at døe af Kunsten, hvis Du ikke vil smøre saaledes, at Du kan leve for den. See Dig i Speil paa mig! Alle Kunstkjendere støde i Trompeten for mine Bærker; men ingen kjøber dem. Jeg har mere Berømmelse end jeg bruger til Huusbehov; men der er ingen, der giver mig en Daler for den, jeg har at være af med.

Mel. Farvel, I smukke Magdalener!

Devienne.

Bed Kunsten her man Hæder nyder
Dg efter Døden bliver stor;
Men Verden kun os Laurbær byder;
Man Guld for lidet for os troer!
Ifsald man Kunsten vil tilhøre,
Man af et Haandværk leve maa,
Dg Kunstens Søn maa Krebsgang gjøre,
Hvis han sit fjerne Maal vil naae!

Naar i min stille Grav jeg hviler
Dg alt mit Skraml gaaer til Auction,
At kjøbe det al Verden iler,
Da faaer det Værd ved min Person!
Gid jeg var død paa fjorten Dage,
Mens man til Salg min Armod bød
Dg saa kom frisk og sund tilbage
At leve af min egen Død!

Men det hjælper ikke at sørge over det, der ikke kan være anderledes! Amor og Bacchus leve! Nu har jeg faaet en Medicin mod Sorgen — Jeg er bleven forelsket!

Falkenberg. Dg det gjør Dig saa sjeleglad! O Du

veed ikke, i hvilken Forlegenhed Kjærlighed kan føre et Menneske.

Staal. Ah, Moralist! Du overveier, Du betænker ethvert Skridt! Saadan en kold Philosoph kan aldrig dømme om den Lykke, Kjærlighed skænker.

Falkenberg. Men destobedre om den Ulykke, den skænker.

Staal. Snak! den der elsker, kender ingen Ulykke! hele Verden hører ham til, han er lige glad enten han har Penge eller ei!

Falkenberg. Da kan Du troe, at Kjærlighed kan ogsaa komme i Pengetrang. Men hvem er det Du elsker?

Staal. Det er en Hemmelighed; men min Glæde, min Lyksalighed skal være publik, og derfor har jeg bedet vore Kammerater herhid for at drikke min Elskedes Skaal i den Viin, som min lille Bacchus har presset af Viin-tapperen.

Falkenberg. Hvad siger Du? og naar skal de komme?

Staal. Jeg venter dem hvert Dieblis.

Falkenberg (sagte). Og hun kan ikke komme ud! Hvilken Forlegenhed! (hoit). Men vilde Du ikke paa Udstillingen?

Staal. Jeg har været der; men jeg maatte flygte skamfuld derfra.

Falkenberg. Maaskee Du traf en Creditor?

Staal. O nei! mit Die faldt paa en langt behageligere Gjenstand: Wisens Blomsterpige — og hvad skulde jeg see, naar jeg havde seet dette Mesterstykke?

Falkenberg (sagte). Jeg havde aldrig troet, at Bis-
sens Kunst skulde hindre mig i at føre en Pige bort.

Femte Scene.

De Forrige. Mathies.

Mathies. God Morgen mit deilige Figurs fortræf-
felige Copister! Jo, det er en Model, De har! han gjør
Deres Lykke! Jeg kommer fra Udstillingen; jeg har givet
min Rigsort for at see mine Værker. O, Herr Falken-
berg! Deres Achilles og Hector, efter mig, har det bril-
lanteste Publicum af Verden. — Det gaaer i et væk:
„hvilket Mesterstykke! hvilket Udtryk! sikke Figurer!“

Staal. Publicum har Ret, min Broder! Dit Ma-
lerie er mesterligt!

Mathies. Hvad mesterligt? Det er guddommeligt —
det er — det er sødt! — Men er det et Under? sikken
en Figur! (dreier sig om). Kan den ikke begeistre? Det er et
Mønster til at skjære et Mesterstykke til efter. Det cre-
perede mig ellers, at alle løb over af Roes over Ma-
leren og ikke een lod et Ord falde om Modellen! men
hvad gjorde jeg?

Mel. Min fjortende Aar kun jeg skued.

Mehul.

En Mand, som stod lænet op mod Muren,

Sae høit: „Hvad betyder det der?“

Jeg sae: „Malet efter Naturen

Her Achilles og Hector De seer!“

„Hvad Naturen?“ — sae han. — „De er jo døde

Begge to for to, tre tusind Aar.“

„Nei!“ sae jeg —

(i Hectors Stilling).

„Her De Hector seer at bløde,

(i Achilles's Stilling).

Dg her Achilles feirrig for Dem staaer!"

(spanker stolt frem og tilbage).

He! he! he! he! he!

Staal. Ha! ha! ha! saa kan jeg begribe, at Folk begyndte at løbe over af Beundring over Modellen.

Mathies. Ja, de stimlede sammen om mig, og jeg spadserede, i Epidfen for dem, om paa alle Stuerne for at sætte Malerierne i deres rigtige Lys. Jeg gjorde Publicum opmærksom paa Stillingerne, Musfelsespillet — jo, jeg lærte dem at vurdere Modellernes Fortjenester. Til sidst havde jeg saadan en Mængde Tilhørere, at ikke en af Academiets Profesorer ved en Forelæsning kan trække Halvdelen.

Falkenberg. Han har da altsaa gjort sig til Nar?

Mathies. Til Nar? hvad behager? Gjør man sig til Nar ved at indvie Almuen i Kunstens dybere Mysteriummer. Dg hvem kan gjøre det bedre end jeg? Det er jo mig der har Musfelerne, saa maa jeg da vel ogsaa for Ganden vide hvor de skal sidde. Jeg maa da vel være nærmere til at kjende Anatomien end De, siden det er er paa mig De studerer den!

Staal. Ja, deri har Mathies Ret, han er skabt for Anatomien.

Mathies. Tænker jeg med! Er det Takken fordi jeg opoffer mig for Dem og er privat Model, jeg som for længe siden har havt Tilbud om at lade mig anatomere i Kongens Tjeneste? Jeg kunde skjænke Academiet min Figur, og jeg lader Dem beholde den! (sagte). I Grunden en Blære!

(Falkenberg sætter sig paa en Stoel ved Døren i Baggrunden).

Staal (sagte til Mathies). Hvorledes gif det med Brevet?
 Mathies. Charmant! Snildt, som den bevingede Mercurius, har jeg forrettet mit Grinde. Hun blev saa forvirret, at hun ikke sagde et Ord; men hvad mener De? — hun gav mig denne lille Seddel til Svar!

Staal. Hvad siger Han? et Svar fra den fortryllende Engel paa mit Brev? — Lad mig see, hvad hun skriver. (læser sagte). „Min Herre! Omstændighederne tvinge mig til at sætte Deres Oprigtighed paa Prøve.“ (ved sig selv). Hvad behager? Det er jo allerkjæreste! (læser). „Min Onkel vil gifte mig med et Menneske, som jeg ikke kan udstaae. Jeg veed ingen anden Frelse, end at flygte ud til min Tante paa Landet; forladt af alle, nødes jeg til at bede Dem om at skaffe mig en Vogn dertil. I det faste Haab, at De aldrig vil lade mig fortryde dette Skridt, vil jeg i Morgen Formiddag komme til Dem for at modtage dette Benskabsbeviis!“ Victoria! Victoria! (tager Mathies om Hovedet). O Du Perle af en postillon d' amour!

Falkenberg (reiser sig). Men har Du sat Dig for at blive her hele Dagen?

Staal. Ja, Ludvig! nu er jeg fængslet til dette Bærelse — kun her — her er min Lykke!

Falkenberg (sagte). Hvad skal jeg nu gjøre? Ingen Penge, og den arme Pige i saadan en Situation! O Kjærlighed kan sætte et Menneske i større Knibe end alle Creditorer.

Staal (sagte). Jeg maa have ham bort! — (hoit), Mathies! (sagte, i det han giver ham Penge). Der er alt hvad jeg eier; men skaf mig Falkenberg bort.

Mathies. Lad mig raade! — Det er sandt, Herr Falkenberg! Deres Lykke er gjort; De kan sælge mig til Tydskland og blive en rig Mand.

Falkenberg. Seg en rig Mand? jeg har aldrig trængt mere til at være det.

Mathies. Der er en fornem Tydsker oppe paa Udstillingen, som strax vil kjøbe Hector og Achilles.

Falkenberg. Er det sandt? (sagte). Saa er jeg lykkelig! hun er frelst!

Mathies. Men Manden skal bort med Dampskibet, De maa skynde Dem, hvis De vil træffe ham.

Falkenberg. Nei, jeg kan ikke gaae herfra.

Staal. Hvad er det for en Snak? vil Du støde Lykken fra Dig? Løb og søg ham op! (pathetisk). Han har Din Skæbne i sin Haand, han kan gjøre Dig til en uafhængig Kunstner, sætte Dig istand til at gjøre andre lykkelige.

Falkenberg (i Kamp med sig selv). Ja, det er sandt!

Mathies. Forsømmer De et Dieblisk, saa damper han afsted og Deres Lykke ryger i Lysen.

Staal. Du brænder inde med Hector og Achilles og maa tage fat paa Spekhøkerskildtet.

Falkenberg. Ja vist, jeg vil — jeg bør — Men siig mig, vil Du arbejde medens jeg er borte?

Staal. Arbejde? jo vist! nei, denne Dag vil jeg ofre til Betragtninger over min Lykksalighed!

Falkenberg. Saa Du vil blive i dette Bøerlse til jeg kommer tilbage?

Staal. Ja vist, ja vist! skynd Dig blot inden Tanden tager Tydskeren.

Mathies. De kan aldrig tage Feil af ham — dette
 Postur, en Kjendermine, Slængkappe, Snurbarter —

Falkenberg. Ja, ja — jeg gaaer, jeg gaaer!

Met. Tyrolervals.

Jeg for Penge Elskov offre maa,

Staal. Mathies.

Spild Liden ei!

Falkenberg.

Derfor jeg den Elskede skal faae!

Staal.

Mathies.

Gaae dog Din Bei!

Gaae Deres Bei!

Falkenberg.

Dig, som jeg har kjær,

Jeg maa svigte her,

Eller aldrig meer

Jeg som Min Dig seer!

Jeg er troløs blot af Kjærlighed!

Staal. Mathies.

Skjnd { Dig } affted!
 { Dem }

(Falkenberg gaaer).

Sjette Scene.

Staal. Mathies.

Staal. Han er borte! — Lad hende nu komme,
 naar hun vil! Jeg er elsket! O hvor jeg er lykkelig!
(tager Mathies om hovedet) Jeg siger, jeg er elsket, Mathies!

Mathies. Ja, det kan jeg baade høre og føle! —
 Men hvorledes er De kommen saa vidt med den lille
 Gratie, at De har vovet at skrive hende til?

Staal *(pathetisk)*. Kjender Han Kjærlighedens underfulde
 Magt, Mathies? Kun den kan forklare det Ubegribelige!

Jeg havde lagt Mærke til at hun ofte sad ved Vinduet; men jomfruelig Blyhed tillod hende aldrig at hæve Vinene op fra Sytøiet — dog i Forgaars — o fra denne Dag daterer jeg min Lykke — i Forgaars stod Falkenberg og gabede ved Vinduet, jeg gik hen og saae ud — den lille Slut kastede et Blik herover, fuldt af den sømmeste Kjærlighed. Han kjender Ludvig, den Gistap kunde det ikke gjælde — det var mig — mig! Jeg tog Mod til mig, jeg skrev hende til, og her — (viser Seddelen) her er Bevistet for, at jeg ikke har bedraget mig!

Mathies. Jeg gratulerer!

Staal. Men nu falder det mig først ind; hvor skal jeg skaffe en Bogn? og mine Kammerater, som jeg hvert Dieblis kan vente — o, det er istand til at blive en forbandet sørgelig Glæde.

Mathies. Jeg condolerer!

Staal. Ah, hvorfor det? Kommer Tid, kommer Raad! jeg er skabt til at beseire Vanskeligheder! — Men Vinen — den maa jeg ikke glemme — det giver strax Relief, naar hun seer, at vi ere Folk, der har et halvt Dusin Glasker opstillede — Viinflasker ere altid en Forziring i et Atelier, som viser at Kunstneren har noget at bestille! Mathies! løb hen til Viintapperen og hent en Kuro med Viin, (stolt) som er betalt!

Mathies. Betalt! — I Dag oplever jeg lutter Underværker!

Staal. Det bliver ikke ved dem. Inden Aften er jeg forlovet med den nydeligste Slut, et Figur, som den medicæiske Venus.

Mathies. Det er ikke at stole paa! Sin Tilkom-

mendes Skal kan man altid tage i Betragtning; men Kjernen — o, man kan blive forbandet narret! Jeg har nu Smag for det Plastiske, for det Idale — jeg gik ind i det Maleriske, da jeg forlovede mig — min Kære-
reste var en Hebe, en Juno! Jeg saae mere paa Skjøn-
hed, Dyb og en god Dmgang, end paa Penge; thi jeg havde mit rigelige Udkomme; jeg var Plattenflager, og Professionen var endnu ikke forfuffet! O, tænkte jeg, Du gifter Dig bestemt med Naturens Mesterstykke! Men hvad skeer?

Mel. Imellem Egnens Piger her.	Nicolo.
Strax da vi kom fra Bielsen hjem	
En Creditor forstyrred min Gammen!	
„Her er en lille Nota til Dem	
Paa en gammel Gjæld af Madammen!“	
Uf den jeg saae, med forbauset Blik:	
Kunsten tidt overgaaer Naturen;	
Thi fra min Kones Krammer jeg fik —	
Tænk Dem — en Regning paa hele Figuren!	
(løber ud).	

Syvende Scene.

Staal (alene).

Nu er jeg ene! Kom nu min Charite, min Gratie, min Venus Urania, naar Du vil! Men i hvad Stilling skal jeg modtage hende for at give mig noget Imposant? (seer sig om). Det veed Gud, her er ikke noget, der kan imponere, uden den romantiske Uorden! Sid jeg bare havde sendt Bud efter Flaskerne lidt før, det havde strax givet mig Ugtelse, naar hun havde seet Frugterne af mine Studier. Der falder mig noget ind! Hvad om jeg kunde

imponere hende ved mine Værker selv? Jeg vil bringe min lille Amor herind, han skal modtage hende og henrive hende for sin Skaber.

Mel. *La biondina in gondoletta*

Skjelmfke Gud! den gyldne Krone
 Ei beskytter mod Din Piil,
 Du har rystet mangan Trone
 Ved en yndig Piges Smil!
 Men en Kunstens Søn ei frygter,
 Naar fra Buen Pilen flygter
 Og hans Bryst den saare vil!
 Vi kun Elskovs Glæder nyde
 Og dens Sorger frygte ei;
 Den veed Rosen bedst at bryde,
 Som er vant til tornet Bei.
 Trallala! trallala!

Amor! først vi ved Din Flamme
 Skue Kunstens Herlighed;
 Naar os Dine Pile ramme
 Synker Taagedækket ned!
 Himlen vi paa Jorden skuer,
 I vort Bryst Begeistring luer,
 Skjønhed spæver om vort Fjed!
 Henrykt vi Din Mand aspræge
 I vor Sværmens Ideal,
 Du til Gjengjæld maa bevæge
 Pigens Hjerte ved vor Dval!
 Trallala! trallala!

Naar lille Kjærligheds Gud! nu skal vi see om jeg har truffet Dig! (aabner Døren og seer forbausset Udelaide, som i dette Dieblis staaer tæt ved den).

Ottende Scene.

Staal. Adelaide.

Staal. Hvad seer jeg? Jeg vilde hente Amor og finde Psyche!

Adelaide. Herr Staal! De seer mig i den største Forlegenhed!

Staal. Bort med den, indtagende Pige! Jeg er her kun for at adlyde Deres Villie og staae Dem bi i at udføre Deres Forsæt.

Adelaide. Hvorledes? De er saa høimodig at skjænke mig Deres Bistand?

Staal. Det er enhver brav Kunstners Pligt at beskytte Uskyldigheden mod Tyrannie.

Adelaide. Men Herr Falkenberg —

Staal. Vær De ganske rolig for ham; et Ord af største Vigtighed tvang ham til at gaae, og han kan ikke saasnart komme tilbage.

Adelaide. Og imidlertid vil De? —

Staal. Dpoffre alt for at bringe Dem i Sikkerhed.

Adelaide. Deres Artighed fortjener min inderligste Taknemmelighed.

Staal. O, mine Bestræbelser for at tjene Dem, ere deres egen Løn.

Adelaide. Min Nærværelse her maa sætte Dem i Forundring.

Staal. Jeg begriber rigtignok ikke ganske hvorledes De er kommen her, men det bryder jeg mig heller ikke om; jeg er saa lykkelig over at De er her, at jeg ikke vil tænke paa andet end at skaffe Dem bort herfra.

Adelaide. Dette Beviis paa venfskabelig Dpoffrelse gjør dem Begge lige stor Ure.

Staal (overraffet). Os Begge? tør jeg spørge, hvem De mener?

Adelaide. Dem og Herr Falkenberg.

Staal. Naar, De mener fordi han gif? D det var aldeles ikke af Venfskab; hvis han ikke havde troet, at det gjaldt hans Livs Lykke, faa var han ikke gaaen af Pletten og hvem veed? dersom han havde vidst, at De var her —

Adelaide. Men det vidste han jo.

Staal. Hvad? det vidste han? — Ah, nu kan jeg begribe, hvorfor jeg maatte bruge faa mange Dvertalelfer. Han har selv villet være den Høimodige. Stakkels Fyr! han har ønsket at give Dem et Beviis paa fit Venfskab, ved at fritage mig for den behagelige Uleilighed, at føre Dem herfra! Men tænk Dem hvilken stor Sjel — det vilde han gjøre uden at eie en Skilling.

Adelaide. Hvad siger De?

Staal. Det ligner ham! — For Venfskab er intet Dffer ham for stort! — Han vilde gjort alt, og faa med Glædestaarer kastet sig i mine Arme og sagt: Broder! det er mit Værk!

Adelaide. Han er da meget fattig?

Staal. Han har ikke en Skilling; men det er hans egen Skyld; han har brillant Arbeide i det Grove; men han forsømmer det for Kunstsværmerie. I disse Dage skulde han levere et deiligt Spekhøkerskildt, men et eller andet Ideal har henrevet ham saaledes, at han ikke er kommen længer end til Conturen af en lybft Pølse.

Udelaide. Han er vist en udmærket Kunstner?

Staal. En ypperlig Kunstner og ærlig Sjel — han var skabt til at gjøre en Pige lykkelig, naar han kun forstod at elske.

Udelaide (hurtig). O det forstaaer han nok!

Staal (stusfer). Hvad behager? hvoraf veed De det?

Udelaide (lidt forvirret). Et Hjerte, som er varmt for Kunsten, kan ikke være koldt for Kjærligheden.

Staal. De har Ret. — Men vi vil ikke tale mere om ham.

Udelaide. Diebliffene ere kostbare; jeg maa bort herfra.

Staal. Ja vist!

Mel. Med Din Haand Dadlerne pluk.

Kreuzer.

Seg, fra Bold og Tyrannie,

Vil Dem til Friheden føre

Og min Lykke søge i

Lykkelig Dem at gjøre,

(sagte).

Men Gud veed, hvor en Vogn jeg taer,

Da jeg ikke en Skilling har!

Udelaide.

Dybt i en erkjendtlig Sjel

Seg denne Handling vil skrive,

Men derfor i Deres Gjæld

Seg maaffee evig vil blive.

Staal.

Bedste Pige! ikke saa stor

Gjælden bliver, som De troer!

(sagte).

Som hver Kunstner med Genie,

Seg forstaaer at slaae Plade;

Seg, min Døvelse deri

Prøver i næste Gade.

Derved jeg nok en Bogn skal faae,
 Hende paa Kridt jeg frelse maa!
 Følg De nu ganske rolig med mig.

Adelaide. Jeg frygter kun, at jeg skal paadrage Dem
 Udgifter.

Staal. Nei, nei! det kan De være ganske rolig for,
 mine Pengeaffairer ere altid i saadan Stand, at jeg ikke
 generes af Udgifter. Tillad! (byder hende Armen; der bankes).

Adelaide og Staal (forbausede). Hvad er det? (de staar
 ganske stille og lytte).

Bark (udenfor). Men saa luk dog op!

Adelaide. Gud! min Onkel!

Staal. Hvad vil han her?

Adelaide. Om han har faaet at vide, at jeg er her?

Bark (bliver ved at banke). Jeg veed nok, at De er
 hjemme!

Staal. Hurtig herind igjen! vær rolig og stol paa
 mig. Jeg vil sladdre lidt med ham for ikke at vække
 Mistanke. (Hun iler ind i Børrelset; Staal lukker op).

Niende Scene.

Staal. Bark.

Bark. Naa, er jeg da endelig engang saa lykkelig at
 kunne komme ind i mine egne Børrelser?

Staal. Deres egne? De veed da vel, at Leie gaar
 for Sie!

Bark. Men ikke uden den bliver betalt — og det er
 netop derom jeg kommer. De har nu boet her et halvt
 Aar i Maanedsviis og i den Tid har jeg ikke seet en
 Skilling.

Staal. Det er mit Princip ikke at betale Smaaregninger. Det generer mig —

Barf. Det er slemt, for det er mit Princip aldrig at lade Regninger blive store hos Folk, som ikke betale de smaae.

Staal. Saadant noget betaler jeg kun engang hvert Aar.

Barf. Saa? Men siden De kun betaler eengang hvert Aar og aldrig bliver boende paa eet Sted længere end et Par Maaneder, saa kommer De jo paa den Maade aldrig til at betale.

Staal. Destobedre for os! Men De behøver ikke at være bange; vi skal ikke flytte, saalænge De lader os boe for den Leie vi-hidtil har givet.

Barf. Det troer jeg min Sjæl nok! De kunde aldrig komme til at boe billigere. Men De kan hverken blive boende for den Leie, De har givet, eller for den, De skal give. De maae flytte i Morgen.

Staal. Det kan vi ikke.

Barf. Saa? og hvorfor ikke?

Staal. Vi har jo ikke betalt vor Leie, og troer De, at vi ere Bedragerer, som vil flytte ud af Deres Huus, før vi betale hvad vi skylder?

Barf. Men hvorfor Ganden gjør De det da ikke?

Staal. Det har jeg jo sagt Dem. Vi betale hvert Aar, og vi har kun logeret her i sex Maaneder.

Barf. Men hvis De nu heller ikke kan betale ved Aarets Udgang.

Staal. Saa maae vi, ifølge vore Principer, udsætte Betalingen til Udgangen af det næste; men saa flytte vi heller ikke, det kan De være rolig for.

Barf (utaalmobig). Naar De aldrig betaler Leie, og De vil blive boende til De har betalt den, saa kommer De jo aldrig til at flytte.

Staal. Det giver sund Menneſkeforſtand!

Barf. Ja ſaa! ſkal jeg ikke ovenikjøbet takke Dem for denne mærkværdige Uelighed?

Staal (rolig). De ſkal ikke; men De maae gjerne.

Barf (haſtig). Jeg forſtaaer ikke Spøg, min Herre! og jeg vil tage Politiet til Hjælp mod Deres forbandede Uelighed, hvis De ikke flytter i Morgen.

Staal. De er Kunſtkjender — tag et Arbeide hos mig iſtedetfor Penge.

Barf. Nei tak, jeg vil ikke have andre end døde Meſtere i min Carling.

Staal. Men hvorfor?

Barf. Jh, fordi jeg vil have lutter Meſterſtykker, og det bliver Kunſtværker aldrig før Kunſtneren er død og borte; har man deſuden engang taget et Arbeide hos en levende Kunſtner, ſaa har man ſiden hans Overhæng — det maae de Døde lade være! De levende Kunſtinere anſee os Kunſtkjendere, ſom en Capital for dem; men de døde ere en Capital for os.

Mel. Paa hine elſkte Steder.

Simmel.

En Kunſtner lever ſkjønneſt
 Naar førſt han vel er død;
 Hans Krands da blomſtrer grønneſt
 Og ſkjuler Livets Nød!
 Gud veed hvorfor De klager!
 Tag Døden til Patron,
 Naar han ſig af Dem tager,
 De har min Protection!

Staal.

Hvis jeg saa stor skal blive,
 At De kan være tjent
 Med mig Pension at give,
 Naar jeg mit Liv har endt,
 Lad mig et Forskud nyde;
 Thi jeg arbeide maa,
 Hvis mig det Liv skal fryde,
 Jeg ved min Død skal naae!

Barf. Nei, jeg giver ikke en Skillings Forskud paa Deres Fortjenester efter Døden; men jeg vil have min Leie medens De lever. De skal flytte, thi mit Kunstcabinet skal bringes herop —

Staal. Geneer Dem ikke! Jeg vil med Fornøielse dele Børelse med saa mange store Mestere.

Barf. Nei, nei! min Broderdatters Mand skal have de Børelser hvori Samlingen nu staaer.

Staal. Er Deres Broderdatter gift? Ha! ha! ha!

Barf. Nei, hun bliver gift! He! he! he!

Staal. Det veed jeg nok; men De veed ikke med hvem.

Barf. Det skulde jeg dog troe, siden jeg har valgt ham.

Staal. Naa, De har forelsket Dem i Een paa hendes Begne? og hvem er den Lykkelige?

Barf. En peen, forstandig Mand, den lille Extra-skriver Stakkelberg.

Staal. Hvad? den Nar!

Mel. En nyfødt Sol i Østen glæder.

Huber.

Siig hvorved De Forstand har fundet

Hos den eenfoldige Krabat?

Barf.

Han nylig har en Terne vundet
Som med to Daler var besat!

Staal.

Hvis derfor hans Forstand de priser
Det vist er paa Skrømt!

Barf.

Nei, synes De ei at det viser,
Han ei er forsømt,
At han de rette Nummer selv har drømt!

Staal. Jo, det er et sjeldent Beviis paa Forstand!
Men jeg har Forretninger, undskyld —

Barf. Hvad? De viser mig ud af min egen Dør.
Jeg er i mine Børelser indtil De klarerer Leien, og før
gaaer jeg ikke af Stedet! (sætter sig paa Stolen ligeoverfor Staffeliien).

Staal (sagte). Naa, der sidder jeg godt i det! (hoit i
det han sætter sig paa den anden Stol). Ja, ja, vil De blive
her til jeg betaler — vær saa god! jeg skal nok under-
holde Dem.

Barf. Altfor artig! De vil ellers faae en Deel at
bestille; thi jeg har Tid til i Aften og i Morgen kom-
mer jeg igjen.

Staal (springer op). Plageaand! Harpne! saa tag hvad
her er! pant os ud og gaae Fanden i Bold! See her,
her er Gipsfigurer, Malerier, her er en Commode, et
Mesterstykke paa Stabelen — (vender Maleriet om).

Barf (springer forfærdet op). Hvad! min Broderdatter!

Staal (forbausset). Ja, paa min Sjæl! lyslevende!

Barf. Hvor kommer hun fra? det vil jeg vide.

Staal. O det — det — (sagte). Ja jeg begriber
det ikke! (hoit) det er — et Ideal, malet af Raphael.

Barf. Og hvorledes skulde Raphael være kommen til at male min Broderdatter?

Staal (svulstig). See heri den store Kunstner! Hans Phantastie svæver hen i det Tilkommende, han skaber det Ufødte og giver sit dybe Ideal et Legeme, der tilhører alle Tider og Stæder, som evig bliver eet i Mangfoldigheden. Forstaaer De det?

Barf (sætter sig igjen). Ikke ganske —

Staal. Ja jeg ikke heller; men Kunsten er en Gaade.

Tiende Scene.

De Forrige. Hase.

Hase. Deres ganske ærbødige Tjener! er Herr Falkenberg hjemme?

Staal (sagte). Vor Skrædder! — naa det fattedes! (heit). Nei han er ikke.

Hase (sætter sig). Saa vil jeg have den Fornøielse at vente til han kommer.

Staal (sagte til Hase). Beviis mig den Tjeneste at gaae; der sidder en Mand, som vil kjøbe et Arbeide af mig.

Hase. Det er mig kjær, saa maaskee De af Vennskab kan gjøre et Udlæg af 62 Rdlr. 3 Mk. 4 Sk.

Staal. Jeg? nei, jeg har forsvoret at gjøre Udlæg.

Barf. Herr Staal! (sagte til ham). Hvad er det for en Mand?

Staal (sagte). O det er — det er en Belynder af Falkenberg, en Kunstkjender —

Barf. Ja saa! (bukker for Hase). Tjenere! det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab.

Hase (reiser sig og bukter). Iligemaade! iligemaade! (begge satte sig).

Staal (sagte). Død og Plage! der falder mig noget ind hvorved jeg kan redde mig ud af Kniben! (sagte til Hase). Pas paa og vær snu, saa skal De strax faae Deres Penge. (heit). Ja, Herr Greve! saa fiin en Kunstdommer, som De, vil strax kjende en Raphael.

Hase. Ja Gud bevares! jeg kjender Raphael meget nøie; hvis De vil give mig en Anviisning paa ham, saa er jeg fornøiet.

Staal. Paa Diebliffet! (viser ham Maleriet). Hvad siger De om denne?

Hase. Gud! hvor hun er deilig!

Bark (til Hase). Og De troer det er en Raphael?

Hase. Ja see, — hm! hm!

Staal (sagte til Hase). Vand paa det!

Hase (hurtigt). Min Sjæl er det Een af Raphaels; jeg kjender Fruentimmeret meget godt.

Staal. Ja, Herr Greve! Stykket er flere Gange stukket i Kobber. Lykken har spillet denne Skat i Hænderne paa min Ven Falkenberg; han vil sælge det for Spotpriis, da han er i Pengetrang; men de 200 Rdlr. De har budet —

Hase. Har jeg —

Staal (sagte). Hold Munden!

Hase. Nei tak! Her er et Vidne, og jeg vil ikke give 2 Rdlr. for et Fruentimmer, som jeg slet ikke kjender.

Staal (sagte). Han byder Dem nok over!

Hase. Det er en anden Sag! — Ja, hun er det dobbelte værd imellem Brødre.

Barf. Troer De det?

Hase. Som jeg siger! Raphael er en solid Mand,
lidt dyr; men Værer af bedste Bonitet —

Barf (seer paa Maleriet med en Kjendermine, smilende). Ja,
jeg faae det for Resten strax; men det er er en Kunst-
dommers første Princip at sætte ud paa alting.

Hase. Det er et overmaade peent Stykke.

Barf. Charmant! charmant!

Wals af Balletten Romeo og Juliette.

Schall.

Barf.

Staal (sagte).

Han er en grundig Resercent,
Det viser strax hans Kritik!

For Originalen at befrie

Hase.

At han med Saget er bekendt,
Det viser noksom hans Blik.

Strax jeg sælger dens Copie!

Barf (sagte).

Naar han saameget vil give,
Jeg ikke narret kan blive
Om jeg vil ogsaa lidt høiere gaae!

At hinandens Kjenderblikke
De den Slutning drage vel,

Hase (sagte).

Da han, som vist er en Kjender,
Saadan for Billedet brander,
Noget der vist er at tjene der-
paa!

At for dyrt de kjøbe ikke
En saa sjelden Raphael!

Barf (paa den ene Side af Staal).

To hundred ti Rigsbankdaler!

(høit).

Hase (paa den anden Side af ham).

To hundred tyve jeg betaler!

Meer endnu det ei forstaaer!

Barf. **Hase.**

For Stykkets Hertighed

(sagte).

Er hans Begjærighed

Den bedste Borgen, jeg kan faae!

Ganske godt Auktionen gaaer!

Bark (sagte).

Gid Fanden havde Herr Greven!
Op han Prisen har dreven;
Men sig en Skat
Seg maa hae fat,
Hvad den saa koste mig skal!

Hase (sagte).

Isald han byder mig over
Seg mig lidt hoiere vover;
Der er bestemt
I Stykket gjemt
En grumme stor Capital!

Bark.

Ei Daler meer for det Portrait
Endnu jeg give Dem vil!

Hase.

Nei, nei! De faaer det ei saa let;
Seg lægger tyve dertil!

Bark (sagte).

Han byder som al Ulykke!
Det er et mesterligt Stykke!
(heit).

Seg vil Dem give To hundred
og Trede.

Hase (sagte, seer paa Bark).

Naar han saa heit det skatterer
Seg intet stort risiquerer!
(heit).

Vil med tre hundred De være
tilfreds?

Bark.

Tre hundred tyve jeg giver!

Hase.

Åh, saa dyrt det mig bliver!

Staal (sagte).

Her man seer, at Raphaels Navn
Har stor Credit i Kjøbenhavn!

(heit).

Kammerraaden faaer det ei!

Min Herr Greve! nei, nei, nei!

(sagte).

Seg kan med min Pige flygte —

(heit).

Tank det uvurdeerligt er!

(sagte).

Dg ei Rykkerne vi frygte!

(heit).

Kammerraaden gier vist meer.

For en Spotpriis De det faaer!

Bark.

Hvor jeg er lykkelig,
Snart skal det Stykke sig
Besinde i mit Cabinet.

Hase.

Ne, han er lykkelig,
Han ved det Stykke sig
En stor Gevinst kan skaffe let!

Staal (paa samme Tid som Bark og Hase).

Dem, Herr Bark! jeg det tilstaaer!

Bark. Victoria! Victoria! Raphael hører mig til!

Hase. O jeg arme Mand! at maatte lade saadan en
Skat gaae fra mig — Jeg kunde bestemt have fortjent
mere paa det Stykke i en halv Time, end ved Naalen i
et halvt Aar.

Bark. Ved Naalen?

Staal. Ja, Herr Greven raderer; hans Arbeider
med Naalen ere meget kostbare. Jeg onsker just nogle
Raderinger fra hans Haand og derfor vil jeg bede Dem,
at De vil have den Godhed at betale —

Bark. Med største Fornøielse — vil De følge med,
saa —

Staal. Nei, nei! jeg maa have Penge paa Stedet —

Bark (tager Tegnebogen op). Men jeg har kun tredsinds-
tyve Rigsdaler hos mig.

Hase (vil tage dem). Dem skal jeg have.

Staal (snapper dem). Nei jeg har dem. Gaae De
hjem med Herr Kammerraaden, saa betaler han strap de
To og treds, tre og fire!

Bark. O hjertens gjerne! (bukker). Herr Greve! maa
jeg have den Vre at geleide Dem?

Hase (ligeledes). Jeg beer! o jeg beer!

Staal. Herr Kammerraad! saasnart jeg kan, henter
jeg Pengene! — Herr Greve! De har ladet en stor

Skat gaae dem af Hænderne! (sagte til Hase). Viis ham ikke Regningen eller fortæl, at De er Skrædder! — (hoit). Herr Greve! jeg haaber, at det ikke er sidste Gang vi har med hinanden at gjøre — (sagte til ham). Jeg skal snart have en Bryllupsdragt —

Hase (vender sig ivrigt om). Jeg har deiligst sort Klæde, fiint som en Eggehinde — Spotpriis, for hvad Tolben angaaer — De forstaaer mig! Vil man være en ærlig Mand, saa maa man forstaae at gjøre et lille Skjelmstykke engang imellem.

Staal. Rigtig, Herr Greve! De har ægte diplomatiske Principer! (sagte). Jeg faaer den ene paa Døren ved den anden, jeg har Penge, og Kjærligheden venter mig — o! min Lykke er fuldkommen.

Ellevte Scene.

De Forrige. Falkenberg.

Falkenberg. Nei, der var ingen Lybffer! D hvor jeg har løbet! Jeg har spildt Tiden og ikke faaet Penge — Skjæbnen har ret sin Fryd af at pine mig!

Staal. Der har jeg igjen en Plageaand.

Falkenberg (seer Skrædderen). Hvad? De her? Jeg kan ikke! jeg er i den største Forlegenhed af Verden — hav Taalmodighed —

Hase (bukker mange Gange). Behøves ikke! Herr Kammerraaden betaler.

Falkenberg (iler hen til Bart). Hvad? De, som jeg skylber Huusleie, De er saa stor, saa ædelmodig —

Bart. Jeg er Fanden ikke ædelmodig; men jeg har kjøbt den lille Raphael.

Staal (sagte). Nu skjælver jeg for min Kjærlighed!

Falkenberg. Hvad mener De?

Barf (viser ham Maleriet). Seer De — jeg har givet
rene 320 Rdlr. for den.

Falkenberg. Hvad? — dette Stykke — det Dyre-
bareste jeg eier? Nei ikke for ti tusinde —

Barf (hidfig, holdende paa Maleriet). Hvad behager! Det
er gaaet til Auction, jeg har faaet det ved Hammerslag,
som Hoistbydende — og før Kjøbet skal gaae tilbage, før
skal jeg —

Falkenberg (paa samme Tid; vil tage Maleriet). Tag alt
hvad De vil; men giv mig mit Malerie og pak Jer alle-
sammen.

Staal (paa samme Tid; holdende paa Falkenberg). Er Du ra-
sende? Vi kan betale vor Gjæld, beholde Penge tilovers
og Du betænker Dig! —

Hase (paa samme Tid, holdende paa Falkenberg paa den anden Side).
De vil ikke sælge Stykket? — Vil De da strax gjøre
Udvei for mine Penge; thi jeg gaaer ikke af Stedet, før
De betaler mig.

Staal (meget hoit). Stille! — Hvad er det for et
uansændigt Spektakkel? — Lad os tale sammen som for-
nuftige Mennesker! (trækker Falkenberg tilside og vedbliver meget iv-
rigt idet han holder ham under Armen). Er Du gaaet fra For-
standen? Jeg har gjort Dig til en Raphael, jeg har
skruet Dig op til en Priis, som Du aldrig mere kommer
i her i Verden, jeg faaer disse Folk paa Døren, som el-
lers ikke viger af Pletten, jeg har gjort to grove Credito-
rer til dannede Kunstkjendere — (vinker hele Tiden til Barf at
han skal gaae). vi ere blevne velhavende, og alle disse Un-

derværker kan ikke røre Dig? — (vender sig om til Bark).
Men saa gaae dog Fanden i Vold!

Bark. Med største Fornøielse! (han iler ud).

Sase. Iligemaade! (smutter bag efter).

Løbte Scene.

Staal. Falkenberg.

Falkenberg (Nider sig løs). Han gaaer!

Staal (stiller sig for Døren). Ja, gu gaaer han, men Du bliver, Seigneur! her staaer Din Skranke — det vil sige, til han er borte.

Falkenberg (snapper et Sværd). Nei det gaaer for vidt!

Staal (snapper et andet). En lille Naveladning? Parat! Jeg har betalt Dine Creditorer, hævet Dine Bærker til Berømmelsens Linde og Du fordrer mit Blod? Du skal faae det; men saa gaaer Du strax herfra.

Falkenberg. Nei ikke af Stedet!

Staal (kastet Sværdet). Saa er jeg ikke gal at slaes! (tager ham alvorligt i Haanden). Men jeg veed hvad Du har ifinde, min Ven! og netop det vil skaffe mig Din Tilgivelse.

Falkenberg (forbauser). Hvad mener Du?

Staal (tager ham om Skuldrene og seer ham ind i Øinene). Du er en sjelden Ven! Jeg beundrer Din Dpoffrelse og Høimodighed!

Falkenberg. Hvad skal alt det sige?

Staal. Du vilde frelse den stakkels Pige uden mit Vidende — jeg vilde gjøre det samme uden Dit.

Falkenberg (forbavsset). Hvad? Du veed, at Somfrue Barf —

Staal (rytter hans Haand). Er her — ja vist! Jeg folgte Copien for at fresse Originalen. Ikke sandt, Du tilgiver mig?

Falkenberg (omfavner ham). Om jeg tilgiver Dig? Jeg velsigner, jeg beundrer Dig!

Staal. Men der falder mig noget ind? Hvorfor har Du malet hendes Portrait?

Falkenberg. Og derom kan Du spørge saa koldt? Hende, som jeg elsker, som jeg tilbeder —

Staal. Hvad behager?

Falkenberg. Ja, min Ven! Jeg turde ikke betro mit Hjertes Følelser til nogen, ikke engang til Dit Venfkab! Jeg var ulykkelig, forladt; jeg søgte Trost i at fremtrylle hendes Træk paa Lærredet —

Staal. Saa Du er dødelig forelsket i hende? (sagte). Nei! det er ypperligt! Han vil bortføre hende for mig, fordi han selv er forelsket i hende! Ha! ha! ha!

Falkenberg. Men nu har vi Penge, lad os lukke hende op og føre hende herfra.

Staal. Nei, nei, et Dieblif! (sagte). Naar han seer hende i mine Arme, saa bliver han rasende, og alting er ude!

Falkenberg. Men hvorfor? vi ere ene —

Staal. Hun vil ikke see Dig før hun stiger i Bognen.

Falkenberg. Det er Dit Spøg!

Staal. Langt fra! hun frygter, at Din hæftige Rjærlighed vil fordærve alt —

Falkenberg. Nei, nei! jeg skal være rolig —

Staal. Det er Du jo ikke engang medens Du lover at Du vil være det.

Falkenberg. Jeg vil tale med hende, jeg skal tale med hende — (løber til Døren)

Staal (vil trænge ham bort). Skal jeg kanskee slaaes med Dig, for at Du ikke skal miste den Du elsker?

Trettende Scene.

De Forrige. Brull.

Brull (klædt i gammeltids Dragt, med Barret paa Hovedet og en prygl i Haanden). Slaaes!? — wer will sich schlagen! — Bin Secundant für alle beyde.

Staal. Naa det var den værste af alle Plageaander.

Falkenberg (til Staal). Stille! stille! lad ham ingen ting mærke.

Brull. Hast'nen Schnapps, Bruder? Hab' mich ganz schön geärgert!

Staal (fort). Hvorover?

Brull. Bin aufm Salon gewesen. Dummes Zeug! hol mich der Henker! (ryster Falkenberg). Hast nicht wieder Heiden fabricirt, canaillöser Kerl? — Achilles und Hector! — der Kuckuk! sind wir nicht Christen? was haben wir mit den verdammten homerischen Schlingeln zu thun? Na! den Blunck, den muß ich respectiren; ein höllisch religiöser Mensch — hat sich in beiden Testamenten hervorgethan und als Jude und Christen auf einmal producirt —

Brull.

Ich hab' als echter Musensohn
Kein Heller und kein' Sorge,
Denn jeder Freund ist mein Patron
Bei dem ich etwas borge.

(haver Stofken).

Hier ist mein ganzes Meublement —
Frey bin ich — Künstler ist mein Rang —

Falkenberg. Staal.

Men vil Du dog ei gaae engang?

Brull (strækker sig rolig paa Stolen).

Sollt' ich, wenn man mig skjelder, gehen,
Könnst' ich ja niemals stille stehen!

Falkenberg. Staal.

Brull.

Til Flugt jeg ingen Udvei seer,	Doch Freundschaft muß mir ge-
	ben hier
Hvis her han tager sit Dvarteer!	Trosz seine Feindschaft ein Dvar-
	tier!

Falkenberg (til Staal). Han maae bort, hvad det saa
skal koste!

Staal (til Falkenberg). Lad mig om det! (til Brull). Hør,
Broder! jeg forbeholder mig mit Børelse og overlader Dig
min Pung.

Brull. Hast denn Geld?

Staal. Jeg har gjort en lille Handel og kan jeg tjene
Dig med et Par Daler —

Brull. En Par Daler — bist so reich? — bleibe
hier! wir sind zusammengeknettet auf acht Tagen! Don-
nerwetter! lustiges Leben! — Trauben und Mädchen, ein
Bett aufm Boden — Hussa!

Staal og Falkenberg. Men —

Brull. Zweiget, Herzenskinder! (sætter sig paa Bordet).
Her er min Standquartier — Das Geld hervor und in
Wein verwandelt — Hurra! bin ein holsteinisch echt ver-
dorbener Mensch — Wein, Wein, Bruder!

Fjortende Scene.

De Forrige. Mathies.

Mathies (med en Kurv). Her er Vin!

Staal. Gid Fanden havde den!

Brull (springer ned og tager Flaskerne ud af Kurven). Wein! —
ah! süßes Wort! laß sehen die lieben schwarzen Freunde!
ah! werde sie liebkosen.

Mathies. Seg kommer, som en Comet, med en Hale
af det halve Academie.

Falkenberg. Hvorledes?

Mathies. O, Vinsflasken er en Magnet, der trækker
Kunstnerhjerter — inden fem Minuter har De hele den
levende Model paa Halsen.

Falkenberg (til Staal). Hvad skal vi gjøre?

Staal. Ja det er et Spørgsmaal.

Falkenberg. De komme op af Trappen! den arme
Dige, nu er hun formelig blokeret!

Femtende Scene.

De Forrige. En Flok Malere og Billedhuggere.

De Kommende.

Mel. Wer niemals hat einen Rausch gehabt.

Først til Charlottenborg vi gif

Og Landsbespisning fik,

Men nu paa Ravens Vegne her

Hos Dig, min Broer! vi er;
 Thi i Frue Musas Tempel fandt
 Vi ene Sjeleproviand.

I Kjøbenhavn boer Kunsten godt;
 Den har sit eget Slot;
 Men ei den af Galanterie
 Sin Søn taer i Logie;
 Nei for at naae til Høihed vist,
 Han maa tae Bolig paa en Dvift!

Men med en Flaske god Margeaux
 Hans Dvift er Lykkens Boe,
 Ved Druens Kraft seer Kunstens Søn
 Den lumpne Verden skion!
 Træk Proppen rask af Flasken der
 Og Paradiset har vi her!

Mathies (trækker en Flaske op). Svup! her aabner jeg da, ligesom Sanct Peder, Paradisets Porte (Kjanker). Kom her, mine Herrer! og pas paa, at De kommer ind i dette; thi det er min Sjel ikke sagt, at De faaer gratis Entree i det andet. Kunstnere tage saa forbandet Forskud paa Himmerige her paa Jorden, at de maae staae udenfor naar De komme i Himmelen.

Falkenberg (til Staal). Vi faae dem ikke af Stedet. Den arme Pige! —

Staal. Du har ret! (sagte). Jeg kommer til at bruge min Medbeilers Hjælp, for at bortføre min Kæreste! (til Falkenberg). Hør, min Ven! her er Penge; iil affted, bestil en Vogn og lad den holde her uden for, saa sørger jeg for Resten.

Falkenberg. O Du veed ikke hvilken Tjeneste Du gjør mig!

Staal. Du veed endnu langt mindre hvilken Tjeneste Du gjør mig! (sagte). Ha! ha! ha! det gjør mig ganske ondt for ham.

Falkenberg. Jeg sniger mig bort og er her igjen paa Diebliffet (iler ud).

Sextende Scene.

De Forrige uden Falkenberg.

Staal (sagte). I hvilken Pine den stakkels Slut maa være; men snart slaar Frelsens Time.

Brull. Singe mal! wer singt? — Donnerwetter! was ist Wein ohne Lieder — Peter! lieber, verdammtes Junge! hast einen Schnabel zum Singen! hervor und begeistre uns!

Alle. Ja syng! syng!

Staal. Ja, ja! vær dog bare stille! (sagte). Hvad skal jeg gjøre? Jeg maa holde gode Miner til Bognen kommer og saa — ah, kommer Tid kommer Raad! (heit). Naa, Kammerater! saa ville vi drikke danske Kunstneres tre helligste Skaaler! — Acht gegeben! og falder rask ind med i Chor.

Mel. Herr Oberst, en Skotte bør staae for sit Land. / Weyse.

Der vanker en Kunstner ved Tiberens Bred,

En Gulddom omsvæver hans Fjed!

Det iiskolde Marmor hans tryllende Haand

Begaver med Aand!

Europa af Son gav den Herlige Navn,

Men Danmark dog trykked ham først til sin Favn,

Dg stolt han det nævner sin Moder,

Som Dansken sin Broder

Dg dansk er hans arlige Sjel!

Paa Thorvaldsens Held!
Danmarks Phibias! Du lide vel!

Chor.

Paa Thorvaldsens Held!
Danmarks Phibias! Du lide vel!

Staal.

Gud skjænkede Danmark en Skjald til hvis Ord
So Broderfolk lyttede glad!
Fæst Svea til Dan ved sin Lyra han bandt
Dg Hadet forsvandt.
Ved Donau og Rhin høit hans Toner gjenklang,
Dg Danmark vandt Hæder naar Digteren sang;
Hans Krands skal, som Danrigets Væ,
Uvisnelig være,
Thi Gud kaared ham til dets Skjald!
I Hytte og Hal
Ewig Dehlenschläger mindes skal!

Chor.

I Hytte og Hal
Ewig Dehlenschläger mindes skal!

Staal.

Er Danmark end lille, dets Rigdom er stor;
Thi Glæde og Fred blandt os boer.
Ved Love at lyde, som Kjærlighed skrev,
Lykkelig vi blev.
Ei kjøbte vi Frihed med Borgeres Blod,
Os Fredrik har kaldt til sin Kongestoels Fod
Dg sagt: Kommer Børn! Eders Lykke
Min Aften skal smykke;
Ved Raad I skal lede mit Bud!
O evige Gud!
Bred Du Held om vort Fædreland ud!

Chor.

O evige Gud!

Bred Du Held om vort Fædreland ud!

Brull. Es lebe Dänemark! hoch! hoch! und noch einmal hoch!

Alle. Hurra!

Staal (vinker Mathies, som er bestjæstiget med at skænke, hen i Forgrunden). Mathies! veed Han intet Middel til at skaffe dem bort herfra?

Mathies. Det er umuligt at slaae Academiet paa Flugten saalænge der er en Draabe i Glasfen.

Staal. Men det er nødvendigt, at jeg blot i 5 Minutter er ene i dette Bærelse.

Mathies. I dette Bærelse? Hum, det kan skee! der-til veed jeg et useilbarligt Middel. Blot et Dieblis —
(vil gaae).

Staal. Nei, nei! det er for tidligt —

Mathies. Saa giv mig et Vink, og med et Ord jager jeg hele Flokken ind i Deres Sovegemak.

Staal. Ypperligt! (heit) Lystigt, Kammerater! tag tiltakke; I seer Retterne!

Mathies. Husets totale Brødmangel tillader os ikke at byde Dem andet end Viin til Vinen!

Brull (springer op paa Bordet). Brøder! attention! Die Kunst vereinigt uns — der Wein begeistert uns — wir sind christliche Künstler — echt philanthropische Geschöpfe, — das Eins in Allem, das All in Einem! Verstehen, Brüder? Großartig muß sich das Leben gestalten — Tiefe muß sich unser Dasein ankleben — deswegen, ihr teuflische Kerls alle mit einander! — das Model auf den

Tisch gestellt und eine bachanalische Academie gehalten —

Alle (jublende). Ja, et bachanalisk Academie!

Mathies (stæleglad). Jeg er parat! — det bliver vel ved Drapperiestudier?

Alle. Ja! Drapperie!

Mathies. Paa Dieblikket! — Tillad, min Toga — min antikke Slængkappe — ak! den er mere gammel, end antik — men siger intet — probat — (Springer op paa Bordet). Hvad befaler, mine Herrer? her seer De alle antikke Helte i min Person! — Brutus? — ah! — her! — Cæsar? — seer De? — Mephistopheles? — hav den Godhed! Regulus? — der har De ham! — Tiberius? — her staaer han!

Togle. Lad ham staae! han er god!

Mathies bliver staaende, indhyllet i Togaen, Kunstnerne tage Papir og Blyant frem og grupperer sig rundt omkring ham i forskjellige Stillinger. Nogle trække Skufferne ud af Commoden og satte sig paa dem, een tager Sæde paa Commoden, en anden i Vinduet, een bemægtiger sig Trommen, to andre Stolene, Brull kaster sig paa Gulvet i Forgrunden; alle have Glas og Flaske hos sig. Det Hele maa være malerisk ordnet).

Alle (jublende).

Mel. Hvert Minut for Fryd vi lever.

Serold.

See i Glasfæt Druen gløder!

Stik det ud tilbunds, min Ven!

Dg Du Fryd paa Jorden møder

Hvor Du Dit Blik kaster hen!

Brull.

Freudiges Leben

Die Musen umschweben!

Bachus der Kunst

Schenkt seine Gunst!

Alle.

Phantasien herligst gløder,
Naar os Bacchus svæver nær;
Ved hans Trolddom Diet møder
Himmelens Engle alt her!

Staal (har hele Tiden urøslig lyttet til).
Vognen fremfører! (vinker til Mathies).

Mathies (springer ned).

Spektakkel jeg hører;
Hvad mon det er?
(til Staal i det han iler ud).
Strax jeg er her!

Alle (springe op og klike).

See i Glasset Truen gløder! &c.

Mathies (kommer tilbage). Mine Herrer! tør jeg ud-
bede mig et Diebligs Opmærksomhed? — Er der nogen
af Dem, der har Creditorer?

Alle (stille om ham). Hvad vil det sige?

Mathies. Troe ikke, at jeg har isinde at betale dem;
men her er en forbandet grov Karl, som siger, at han
har Penge tilgode hos een af dem, som han har seet gaae
herind — jeg veed ikke hvem — og han vil ikke gaae
af Stedet, før han har faaet Fingre i ham.

Alle (uroelige, ved sig selv). Skulde det være — ?

Mathies. Jeg har ikke den Fornøielse at vide hvem
af Dem, der er paa Knæene; men jeg vil gjerne være den
Fattiges Velgjører, naar det ikke koster mig noget. (aabner den
ene Dør). Her er vort Sovekammer — den, som er i
Gjæld, kan skjule sig der, til jeg har kastet Creditoren ned
af Trappen!

Alle (løbe til Døren), Tak — tusind Tak!

Mathies. Nei stop! — ingen behøver at gaae, uden den, der har Gjeld — de andre kan gjerne blive.

Alle (mellem hverandre idet de ile ind i Kammeret). Nei, nei! jeg gaaer! jeg gaaer!

Mathies (seer efter dem). Ikke en eneste uden han absenterer sig! — Ak, Herre Gott! Kunstens Finantser trænge til en betydelig Reparation; den har en nederdrægtig Kassemangel. (til Staal). Seer De, jeg kjender de Baaben, som kan slaae Kunstnere paa Flugten! Nu er De ene, hvad vil De gjøre?

Syttende Scene.

Staal. Mathies. Falkenberg.

Falkenberg (hurtig). Bognen er her! — Hvad? vi ere ene? fortræffeligt! (han vil lukke op).

Staal (sagte). Nu bliver Fanden løs! — (standser ham; heit). Et Dieblik! Hør, min Broder! Du kjender mit Venskab for Dig —

Falkenberg. Det kan vi tale om, naar hun er frelst!

Staal (holder ham). Nei, nei! — jeg skylder mig selv at bede Dig, at hvad Du endogsaa faaer at see, saa maa Du være rolig.

Falkenberg (ivrig). Vi spille Tiden — jeg lover alt, naar Du blot —

Staal (griber alvorlig hans Haand). Husk Dit Løfte, selv om Du faae hende at ile i mine Arme.

Falkenberg (forbausset). I Dine?

Staal (hurtigt og alvorligt). Min Ven! Kunstnerens Phantasi er levende, hans hæftige Indbildningskraft kan tide

bedrage ham; men han er ogsaa saa vant til at see sine skjønneste Forhaabninger tilintetgjorte, at det ikke bør overraske ham.

Falkenberg (forfærdet). For Guds Skyld! hvad mener Du?

Staal (aabner Døren). Bør Mand og see!

Attende Scene.

De Forrige. Adelaide.

Adelaide (kommer ind og iler hen til Falkenberg). O Gud! — hvilken Angst jeg har været i — saadan en Støi — Min Uro har tvunget mig til at lytte efter! O, naar De vidste hvad denne oprigtige Ven har gjort for Dem.

Mathies (ved Siden af Staal). Kunstnerens Phantasie er levende, hans Indbildningskraft bedrager ham! (singer). Vor Verden her er et Orkester — bum! bum! bum! bum!

Staal (der har staaet som lynslagen). Jeg — ja! — hvad behager?

Falkenberg (kaster sig om hans Hals). O, jeg takker Dig! Staal. Ingen Marsag!

Falkenberg. Men nu afsted! Du følger dog med?

Staal. Nei — nei! mine Bestræbelser for at gjøre Din Lykke har saaledes anstrænget mig, at jeg ikke kan dele den.

Adelaide. Jeg skylder Dem meget; den eneste Løn, jeg kan skjenke Dem for alle de Dpoffrelser, De har gjort for Deres Ven og mig, er at gjøre ham lykkelig!

Vær overbeviist om, at jeg vil gjøre det, og at jeg aldrig glemmer dette Dieblif!

Staal. Det gjør jeg ikke heller, det sværger jeg Dem til. (Falkenberg gaaer til Døren med Adelaide).

Nittende Scene.

De Forrige. Bark.

Bark (med Portraittet). Aha! er Jomfru'en der? — Hvilken Skandale! hvilken Dpførsel! hvilket græsseligt Bedragerie!

Staal (sagte). Ha! ha! ha! — nu kommer det Værste; det maa han tage selv! D nu vil jeg ret gotte mig.
(sæt'er sig ned).

Falkenberg. Herr Kammerraad! Vigen elsker mig og jeg —

Bark (bukker meget artig). Herr Falkenberg! Deres ærbødigste Tjener! jeg er vred, meget vred paa Dem; men jeg er Deres ærbødigste Tjener!

Mathies (ved sig selv). Han har en forbandet artig Maade at være vred paa.

Bark (iler hen imod Staal). Denne Herre er det, jeg vil tordne for.

Staal (peger paa Falkenberg). Vær saa god, at adressere Deres Torden til ham, han trækker bedre.

Bark (holder Maleriet for ham). Er det en Raphael? Jeg spørger Dem, er det en Raphael?

Falkenberg. Det er Adelaides Portrait, som jeg har malet.

Bark (tager Staal i Skuldrene). Der hører De, han tilstaaer det.

Staal. Lad ham det! hvad Fanden kommer det mig ved?

Barf. Hvad for noget? De har faaet tredsindstyve Daler, Hver Greven fik —

Livende Scene.

De Førrige. Hase.

Hase. Her er Prøver! søg ud — en Mand, som De, der gjør Udvei for en Ven — De har staaende Credit! Bestil hvad De lyster; Kjole, Beenklæder, Best —

Barf. Hvad? De? Deres Adel?

Mathies. O det er kun Skrædderadel!

Hase. Et lille Puds for at faae mine Penge!

Barf (til Staal). De har holdt mig for Nar?

Staal. Trost Dem med, at Skjæbnen har gjort det samme ved mig! Hav den Godhed at give ham baade Grovhederne og Prøverne, nu bruger jeg ingen af Delene.

Barf. Ikke saa kæphøiet, gode Herre! Jeg har været hos Professorene for at lade dem see min Raphael, og de loe mig ud, endskjøndt de vare henrykte over Portraitet — o, De er skrækkeligt æstimeret, Herr Falkenberg! Deres store Stykke skal være et Mesterstykke — Det fornøier mig at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab! (til Staal). Men Dem skal jeg have indkaldt for Gjeldskommissionen, og baade De og Skrædderen skal betale mig mine Penge.

Staal. Jeg? (peger paa Falkenberg). Men for Fanden! det er jo ham, der har havt Nytte af dem.

Hase (heftig til Staal). Ja betal De, for jeg giver ikke en Hvid tilbage.

Barf (ligeledes.). Jeg skal vise Dem, hvad det betyder at holde en karakteriseret Person for Nar!

Falkenberg (ligeledes). Men saa stil dem dog tilfreds! Staal. Er De gal! Hjælp dog! hjælp!

En og Tyvende Scene.

De Forrige. Brull og de øvrige Kunstnere.

Brull (med Baretten paa og Knippelen i Haanden, træder martialst imellem dem og seer paa den ene efter den anden). Was giebt's? was meliert sich hier? (hæver Knippelen). Bin ein deutscher Mann! Hier hebe ich meinen Knüppel für Recht und Christensinn und Sittsamkeit! wo ist der Creditor? — will ihn ganz unvernünftig wamsen! (kaster et bistert Blik paa dem alle; da han seer, at de staae ganske forundrede og stirre paa ham, spanker han stolt frem og tilbage). Sieh mal! Milde macht alles gut!

Bark. Nei gu gjør Milde ikke nei!

Brull (træder brutal hen for ham). Was schwagt der Philister?

Bark (heftig). Hvad? kalder De en virkelig Kammerraad for Philister? (Kunstnerne lee, han vender sig opbragt til Staal). Det er Deres Skyld; De har prostitueret mig og gjort Nar af det hele Academie.

Kunstnerne (stimle om Staal). Hvad? af Academiet?

Staal. Stille! jeg har maattet trodse alle Ulykker for at gjøre en Andens Lykke, og jeg seer, at jeg maa paatage mig Forsoningen med, hvis Skjæbnen ikke skal lægge mig ud med hele Verden. Jeg har solgt Dem Deres Søsterdatters Portrait for en Raphael; lad Maleren faae det tilbage og giv ham Originalen i Tilgift, saa betaler hun de udlagte Penge; for af mig faaer De saagu ingen.

Bark. Det Forslag var ikke saa galt. Og veed De

hvad? jeg har rigtignok forsvoret at tage mig af andre end de Døde; men siden alle berømme ham medens han lever —

Staal. Saa resiquerer De ikke noget ved at ansee ham for død —

Bark. Og kjøbe hans store Malerie — for billig Priis! lad gaae! Saa tag hende da!

Udelaide. Kjære Faerbroder!

Falkenberg. Min Udelaide!

Bark. Ja, det kan I takke ham for.

Udelaide. O, hans Venstab skyldte vi alt.

Falkenberg. Ja, Du er en Ven! hvad har Du ikke lidt i Dag? og det alene for at tjene os.

Brull. Das ist groß.

Alle. Overordentlig stort!

Staal. (med et tvunget Smil). O, De gjør mig ganske rød!

Mathies (sagte til Staal). De Complimenter ere forbandet dyre! De er ellers ikke heldig i at oversætte Diansproget.

Slutningsfang.

Mel. Nie werd' ich Deine Huld verkennen. Mozart.

1.

Bark.

Boer Kunsten end i Armod's Hytte,
 Sig Amor indquarterer der;
 Dog Hymen meer paa Moden er,
 Han siger op for strax at flytte;
 Men lokker Kunsten Rigdom hid,
 Har Hymen ingen Flyttetid.

Chor.

Nei, lokker Kunsten Nigdom hid
 Har Hymen ingen Flyttetid

2.

Falkenberg.

Mig Hymen til min Musa binder —
 Seg Kunstens Laurbar vinde maa!

Adelaide.

Dg Nigdom sikkert vi skal faae;
 Thi ved Tilfredshed vi den vinder.

Begge.

Kun sjelden Kunst gjør nogen rig;
 Men den gjør stedse lykkelig.

Chor.

Kun sjelden Kunst gjør nogen rig,
 Men den gjør stedse lykkelig!

3.

Sase.

Nob Kunstneren jeg har, som Skræbber,
 At han det Nøgne har for Hjært;
 Thi derfor er det vist saa svært
 At faae Betaling for hans Klæder:
 Gib Kunstneren ei meer saa tidt
 Maa Klæde sig i bar Credit.

Chor.

Gib Kunstneren ei meer saa tidt
 Maa Klæde sig i bar Credit!

4.

Brull.

Ach' hätt die Welt mich doch gesehen
 Drey Seelen eh' ich selbst sie sah!
 Jetzt steht die Kunst als Plunder da —
 Ein Albrecht Dürer möcht' ich stehen!

Mathies.

O, Albrecht Dürer naaer De snart,
De har jo alt hans Knebelbart.

Chor.

Ja Albert Dürer naaer Du snart,
Du har jo alt hans Knebelbart.

5.

Staal.

Jeg maatte Dagens Byrder bære,
En anden Lønner derfor sik;
Det gaaer som i Diplomati:
Den Enes Glib den Andens Tre!
Dog hvis De af min Modgang leer,
Mit største Held i den jeg seer!

Alle.

Ja, hvis De af hans Modgang leer,
Sit største Held i den han seer!

Forsfatteren har troet, at Indtrykket af Bisen i septende Scene, hvori han har ladet Kunstnerne bringe Danmark, dets udødelige Digter, og Europas berømteste Kunstner sin Hyldning, ikke burde svækkes ved oftere Gjentakelse og har derfor gjort følgende Forandring, som han ønsker anvendt ved de senere Forestillinger:

(Ah, Kommer Tid kommer Raad) (Hoi). Velan Kammerater! jeg vil i en lystig Bise give Jer en Recept mod alle Sorgër! — Acht gegeben! — og synger med i Chor!

Mel. Jeg holder nok af Spil og Sang.

Schall.

Naar sig en Creditor gjør gal
 Og siger barsk, for mig at strække:
 „De bliver sku sat, derfor betal!“
 Hans Ord kun Glæde hos mig vække!
 Jeg frit logeres,
 Og pensioneres!
 At sidde lidt i Slutterie,
 Det er jo reen Deconomie!

Jeg leer, naar stolt en Excellents
 Mig ved Laquaien lader sige:
 „For Dem er ingen Audients!“
 Ved Døden bliver han dog min Eige!
 I Himlen mangen
 Vil savne Rangen,
 Maaskee hans Excellents man seer
 Staae bag sin egen Tjener der!

Naar ømt min Slut tilhvidsker mig
 Med Glædens Graad og hulde Blikke:
 „Til Døden vil jeg elske Dig!“
 Saa snffer jeg, at det skeer ikke.
 Thi hvis som Døde
 Vi skulde møde
 Hinanden troe bag Gravens Rand,
 Saa maatte vi jo døe paastrand!

Naar angstlig, i den mørke Nat,
 En gjerrig Knark til Himlen sukker:
 „Ak! frie fra Lyvehaand min Skat!“
 Jeg uden Frygt mit Die lukker.

Jeg i min Bolig
 Kan slumre rolig;
 Min Eiendom vist ingen taer,
 Da intet uden Gjeld jeg har!

Brull (klinker med Staal). Gott erhalte Dein Eigenthum, Bruder!

Staal. Tak for Dit kjærlige Onske, min Broder! Min Gjeld er det eneste jeg eier, og dersom nogen tog den fra mig, saa havde jeg ingenting! (vinker af Mathies o. s. v.)

The first thing I saw when I
 stepped out of the train was
 the beautiful view of the
 mountains. The air was
 fresh and the sun was
 shining. I felt like I
 had reached a new world.
 The people were friendly
 and the food was delicious.
 I had heard that the
 mountains were beautiful
 and now I knew it was
 true. I had found a
 new home.

